

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ο χρόνος έχει τελειώσει

Η χώρα για να σταθεί όρθια και να προχωρήσει χρειάζεται μεγάλες ξένες επενδύσεις. Τα νούμερα δεν βγαίνουν αλλιώς. Αυτό το ξέρουν άπαντες. Υποθέτω και ο πρωθυπουργός. Αν, όμως, δεν κάνει κάτι για να τις προσελκύσει σύντομα το παιχνίδι θα χαθεί. Τα λόγια δεν φτάνουν ούτε πείθεται κανείς από τις διαβεβαιώσεις του τύπου «αν θέλετε το τάδε project, θα το κανονίσουμε». Οι επενδυτές θέλουν ένα κανονικό κράτος, χωρίς φορολογικές, δικαστικές, γραφειοκρατικές, πολιτικές εκπλήξεις. Προς το παρόν, έχουμε φτιάξει ένα πολύ κακό brand, της απόλυτα μη κανονικής, απρόβλεπτης χώρας.

Ας πούμε, όμως, ότι δεν έχουμε τον χρόνο να διορθώσουμε όλα τα κακώς κείμενα για να πείσουμε νέους επενδυτές. Τίποτα δεν θα βοηθούσε περισσότερο στη μάχη για επενδύσεις από το να προχωρήσουν απρόσκοπτα όσες βρίσκονται ήδη σε εξέλιξη. Τα μεταλλεία χρυσού, η ιδιωτικοποίηση των αεροδρομίων και του λιμανιού του Πειραιά και το Ελληνικό είναι σημαντικές επενδύσεις. Αν γίνουν, όλες ή έστω μία - δύο από αυτές, το σήμα που θα δοθεί θα είναι πολύ ισχυρό. Το μέλλον τους, πάντως, δεν είναι καθόλου βέβαιο. Υπουργοί και κυβερνητικά στελέχη δεν θέλουν να ακούσουν γι' αυτές και τις πολεμούν, παρασκηνιακά

αλλά και δημόσια. Το Μαξίμου φοβάται να παρέμβει γιατί ξέρει τι έχει να ακούσει από παλαιούς και νυν συντρόφους. Αλλά πώς θα πείσεις νέους επενδυτές όταν διώχνεις, με τον τρόπο σου ή και απροκάλυπτα, εκείνους που θέλουν να τοποθετήσουν τα λεφτά τους στη χώρα μας; Ισχυρίζονται κάποιοι ότι «όλα θα γίνουν» και πως χρειάζεται χρόνος για να ωριμάσουν ο κ. Τσίπρας, οι υπουργοί, το κόμμα, τα στελέχη που επάνδρωσαν το κράτος κ.λπ. Ε, λοιπόν, δεν έχουμε χρόνο. Η κοινωνία βράζει και αν η πραγματική οικονομία δεν πάρει μπρος, θα σκάσει. Λεφτά για ανάπτυξη δεν υπάρχουν παρά μόνον από ξένες επενδύσεις

ή τα διαρθρωτικά κονδύλια της Ε.Ε. Οποιος νομίζει ότι είμαστε ένας μοναδικός προορισμός για το παγκόσμιο κεφάλαιο, το οποίο δεν έχει πουθενά αλλού να πάει, ζουν σε μια γυάλα, εκτός πραγματικότητας. Καταλαβαίνω τη δυσκολία του κ. Τσίπρα να πάει ενάντια στο DNA, το δικό του και του κόμματος. Κτίσθηκαν καριέρες πάνω στη διαμαρτυρία εναντίον κάθε επένδυσης. Είναι δύσκολο να ξέρεις ότι θα ενοχοποιηθείς για όσα εσύ πολύ εύκολα κατηγορούσες τους άλλους. Αυτός ο φαύλος κύκλος, όμως, πρέπει να σπάσει. Αλλιώς ο τοίχος είναι μπροστά μας.

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Καλά μας κάνουν

Τι καθορίζει την εικόνα, την επιρροή, την αποδοχή ή όχι σε κάθε στιγμή της κυβέρνησης; Η πολιτική της, θα πείτε. Η πολιτική της, βέβαια, αλλά το θέμα εδώ δεν είναι καθόλου απλό. Διότι μπορεί, για παράδειγμα, η πολιτική της κυβέρνησης για την πρώτη κατοικία, η επιμονή της στη διαπραγμάτευση, ακόμα και η αντοχή και η ευελιξία της διαπραγματευτικής ομάδας να είχαν τελικώς ως αποτέλεσμα ούτε ένα λαϊκό σπίτι να μην κινδυνεύσει να βγει στο σφυρί. Αλλά αυτό που έφτασε στην κοινή γνώμη, ακόμα και στους άμεσα ενδιαφερόμενους, όλοι ξέρουμε ότι είναι τελείως διαφορετικό.

Ακόμα χειρότερα. Σήμερα δεν υπάρχει σοβαρό πρόβλημα μόνο με το χάσμα ανάμεσα στην αλήθεια κάθε κυβερνητικού μέτρου, κάθε κυβερνητικής πρωτοβουλίας, κάθε υπουργικής κίνησης, και την εικόνα που φτάνει στον πολύ κόσμο. Υπάρχει πια, και διογκώνεται σιγά-σιγά, και πρόβλημα στην εικόνα της κυβερνητικής σταθερότητας. Όλο και περισσότερο, όλο και

πιο συστηματικά, καλλιεργείται η εντύπωση ότι τελειώνουν τα ψωμιά μας, ότι ακρωτηριάζεται η κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ότι βγάζει δεν βγάζει η κυβέρνηση τη χρονιά. Και διατρέχουν τη λεγόμενη πιάτσα σενάρια επί σεναρίων.

Δείτε πώς αντιμετωπίστηκε η ιστορία του Γαβριήλ, του Παναγιώλη ή και του Νικολόπουλου και θα καταλάβετε. Δείτε τα στοιχήματα που πέφτουν για το ποιος θα είναι ο επόμενος -ή η επόμενη- και επίσης θα καταλάβετε. Δείτε, τέλος, πώς αντιμετωπίστηκε η πρωτοβουλία Τσίπρα να συγκαλέσει συμβούλιο πολιτικών αρχηγών και θα καταλάβετε. Η αντιπολίτευση των τριών, οι τρεις μέγιστοι φωστήρες της ενημέρωσής μας και τα κυκλώματα της κατσαρόλας οργανώνουν ήδη κηδείες με τον μακαρίτη εν ζωή. Χτίζουν κυβερνήσεις, χρίζουν πρωθυπουργούς, μοιράζουν υπουργεία.

Καλά -μας- κάνουν, από μια άποψη. Οφείλουν οι πάντες να ξέρουν ότι στην πολιτική αναμέτρηση ο κανόνας είναι «ο θάνατός σου η ζωή μου».

Κύριε, μέμνησο του Τσίπρα, απαγγέλλουν κάθε πρωί οι υπηρέτες τους. Θα σε κοπανήσουν αλύπητα. Θα εκμεταλλευτούν κάθε άχिलλειο πτέρνα. Και αν δεν πάρεις εγκαίρως τα μέτρα σου, θα σου πάρουν αυτοί μέτρα. Θα γίνει για παράδειγμα κάτι με τον συντονισμό των υπουργών; Θα αποκατασταθεί μια κυβερνητική εικόνα ομάδας, αλληλεγγύης, πειθαρχίας -ναι, πειθαρχίας; Νοείται καράβι, όχι μόνο χωρίς καπετάνιο, αλλά και χωρίς λοστρόμο, να κουμαντάρει το πλήρωμα;

Ύστερα θα πάψουμε να βαλτώνουμε στα ρηχά των καναλιών; Θα υπάρξει επιτέλους διάλογος με την κοινωνία, ουσιαστική επικοινωνία, έξω από τις συστημικές κονσέρβες; Ανοιχτή, άμεση, αμφίδρομη; Γιατί τεχνογνωσία υπάρχει. Απόφαση χρειάζεται. Εκτός πια -τι να σκεφτείς- αν φτάσαμε κι εμείς να φοβόμαστε τον κόσμο, όπως η προηγούμενη παλιασαρία. Που κατέστρεψε τη χώρα και την αφήνουμε να βγάζει και γλώσσα...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τάσος Παππάς

Η υποκρισία της Δύσης

Η ρητορική της Δύσης περί δημοκρατίας στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής είναι κραυγαλέα υποκριτική. Σιγά την ανακάλυψη, θα πει κάποιος. Έτσι γινόταν πάντα, έτσι θα γίνεται και στο μέλλον, αφού αυτό που μετράει στις διεθνείς σχέσεις είναι τα συμφέροντα - οικονομικά, γεωπολιτικά και άλλα. Ωστόσο, μερικές φορές η απόσταση ανάμεσα στα λόγια και στις πράξεις είναι τόσο μεγάλη που δεν είναι εύκολο να κατασκευαστούν προσχήματα για να τη γεφυρώσουν.

Η Ευρώπη και οι ΗΠΑ προσπάθησαν να κάνουν εξαγωγή δημοκρατίας, όπως βεβαίως την αντιλαμβάνονται, στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και προκάλεσαν, με εισβολές, βομβαρδισμούς και

πραξικοπήματα την πτώση των αυταρχικών καθεστώτων, με τα οποία βεβαίως βεβαίως είχαν για πολλά χρόνια στενή και αμοιβαία επωφελή συνεργασία πριν «τα σπάσουν» για ιδιοτελείς λόγους. Επιστράτευσαν τη θεωρία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για να δικαιολογήσουν τις ωμές επεμβάσεις τους.

Το αποτέλεσμα το βλέπουμε: χάος, εμφύλιοι, διαλυμένες κοινωνίες, αιματηρές εκκαθαρίσεις, μαζικά κύματα προσφύγων, ενίσχυση του φονταμενταλισμού.

Οι χώρες λοιπόν της Δύσης που είναι τόσο αυστηρές όταν παραβιάζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα, όταν καταργείται η ελευθερία της έκφρασης και όταν απειλούνται οι μειονότητες, δεν έχουν κανένα

πρόβλημα, όχι μόνο να συνομιλούν με το καθεστώς Ερντογάν, αλλά και να κάνουν τεμενάδες στους σύγχρονους πασάδες που φυλακίζουν όποιον τους κάνει κριτική και εξαφανίζουν όσους αντιστέκονται στις αυταρχικές μεθόδους τους.

Και προφανώς για να τους επιβραβεύσουν, ανοίγουν την πόρτα για να ενταχθεί η χώρα τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τον θεματοφύλακα, υποτίθεται, της δημοκρατίας, της ελευθερίας και της αρμονικής συνύπαρξης θρησκειών, πολιτισμών και εθνοτήτων.

Την ίδια στιγμή, ενώ επιμένουν ότι ο δικτάτορας Ασαντ πρέπει να φύγει από τη μέση, αλλιώς δεν θα υπάρξει βιώσιμη λύση στο πρόβλημα της Συρίας και δηλώνουν με ιερό

πάθος ότι είναι σε διαρκή και ανειρήνευτη σύγκρουση με την τρομοκρατία των τζιχαντιστών -την οποία πολεμά ο Ασαντ-, δεν διστάζουν να κλείνουν επικερδείς δουλειές με τις βάρβαρες μοναρχίες του Κόλπου που τροφοδοτούν με όπλα και χρήματα τις σχέτες των φανατικών.

Ούτε δείχνουν να ενοχλούνται με το βασίλειο της Σαουδικής Αραβίας, το οποίο, εκτός από τις θλιβερές επιδόσεις του στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, έχει γίνει «το λίκνο και η τράπεζα του σουνιτικού ολοκληρωτισμού στον κόσμο, αιχμή του δόρατος της φονικής καταστολής των σιιτών στο Μπαχρέιν και την Υεμένη» (Serge Halimi, «Monde Diplomatique» από την «Αυγή της Κυριακής» 29.11.2015).